

Speciální pedagog premiérovi a svému ministrovi.

Pracuji s mentálně postiženými lidmi více než patnáct let. S dětmi i dospělými. Snad se nedopustím zločinu nepokory, řeknu-li osobě, že této oblasti prostě rozumím.

Za normálního běhu věcí mne výkřiky rozličných rétorů a rozumářů nechávají klidným, takových expertů, co velmi vzdělaně hovoří, je všude kolem přehršel. My, co válčíme tady v první linii, leccos sneseme, avšak nastudovat si Strategii boje proti sociálnímu vyloučení s informací, že tato byla schválena vládou, to je soda i pro otrlého veterána.

Je na první pohled zřejmé, že jedenadevadesátistránkový elaborát se tváří velmi učeně a nebojí se velkoryse řešit problémy s nepřizpůsobivými lidmi z různých úhlů pohledu. Pohříchu, avšak logicky, samozřejmě za cizí peníze. Je skutečností, že jakási agentura, napojena na veřejný penězovod, vymýšlí, formuluje a předkládá postupy a opatření, jak člověku, který pracuje, sáhnout do kapsy, vytáhnout peníze a naložit s nimi dnes tolik populárně. Polovinu jich spotřebovat pro sebe a druhou rozdat, podle subjektivního, nelogického klíče. Taková praxe je velmi oblíbená v eurouniijním prostoru a také velmi zhusta využívána.

Je však těžko pochopitelné, že stejná skupina – agentura řeší problémy vzdělávacího systému státu, zvláště pak v oblasti speciálního vzdělávání, oblasti tak citlivé a odborné. K dovršení zlého se zpupnou pýchou navrhuje, doporučuje, s jistotou tvrdí: je nutné zrušit základní školy praktické, neb zamezují vzdělávacímu rozletu dětem nepřizpůsobivých občanů!?! Kdo z těch, co to schválili, oněch devadesát listů přečetl? A pak se zamyslel?

Tak pro pořádek. Základní školy praktické vzdělávají jedince s lehkým až středním mentálním postižením a umožňují jim přístup k základnímu vzdělání. Ba co víc. Svou činností a odbornou péčí připraví tyto handicapované jedince pro studium na středním stupni vzdělávacího systému, směřujícímu nejméně k výučnímu listu. Tedy vytvářejí podmínky pro, co nejlepší, zapojení postižených do běžného života. Myslíte si někdo, že stejnou službu zajistí mentálně postiženým dětem i běžná základní škola s naprosto odlišnými metodami a formami práce, atmosférou, tempem, ambicemi? Kolik lidí, kteří na tento nesmysl kývli, alespoň orientačně tuší, jak se pracuje s lidmi s mentálním postižením. Kdo z nich byl někdy v základní škole praktické? Čím se lidé s lehkým, či středně těžkým mentálním postižením provinili, že právě oni ponесou náklady nekompetentních řešení, dopady tendenčních postupů, výsledky zhůvěřilosti státního úředníka. Vysvětlete jim, proč to děláte!

Mgr. Jan Linhart
speciální pedagog